

# ARKIPÄIVÄN IHMEITÄ

säv-san. Pekka Simojoki

G

MINÄ TULIN HÄNEN LUOKSENSA VAILLA SANOJA, TYHJIN KÄSIN HORJUEN.  
ANNOIN LUOJALLENI SOITTIMEN HILJAA KUISKATEN: JOKU MUU SAA OTTAA SEN.  
ON VOITON VIRRET VAIENNEET, VOIMAT KARISSEET.  
ISÄ NOSTI MINUT SYLIINSÄ, OTTI KÄDESTÄ, PAINOI VASTEN RINTAANSA.  
HÄN KATSOI MINUN SILMIINI JA HÄN VASTASI: LEPÄÄ SIINÄ RAUHASSA,  
SAAT TOISENLAISEN TEHTÄVÄN, NÄIN SANOI HÄN

LAULA ARKIPÄIVÄN IHMEISTÄ, LAULA ILOSTA, ITKEMÄTTÖMISTÄ ITKUISTA.  
LAULA VÄREISTÄ, LAULA VALOSTA, SÄRKYNEITÄ SANOJA.  
LAULA SIELLÄ MISSÄ KUKAAN MUU EI USKALLA, LAULA VIIMEISELLÄ RAJALLA,  
MISSÄ SULKEUTUU PORTTI AINOA LAULA TOIVON LAULUJA

MINÄ TULIN HÄNEN LUOKSENSA TÄYNNÄ ILOA, TULIN SILMIN AUENNEIN.  
PYYSIN LUOJALTANI SOITTIMEN HILJAA KUISKATEN: JÄLLEEN UUDEN LAULUN TEIN.  
JA MINÄ TUNSIN SYKKIVÄN, TAAS ELÄMÄN.  
ENKÄ UNOHTAA VOI MILLOINKAAN, HÄNEN POSKILLAAN VALUI SUURET KYYNELEET.  
HÄN KATSOI MINUN SILMIINI JA HÄN VASTASI: LAPSI KAIKEN MINKÄ TEET,  
TEE KOKO SYDÄMESTÄSI, JA HÄN HYMYILI.